

[Aksel Larsen.]

fingeret navn og så håbe på at slippe igen- nem stikprøvekontrollen uden at blive antastet. Og et kontrolapparat skal man jo alligevel have. Det var så ganske enkelt, at hvis skattebilletten skulle forelægges i pengeinstituttet og afstemles dér, så var kontrollen der, og så var der ikke mere at gøre ved den sag. Men det vil man altså heller ikke, og det kan ikke stemme os gunstigere over for lovforslaget.

Vi har én eneste ting, der trøster os lidt, og det er det, at trods alt er ordningen jo ikke særlig tillokkende, så det er jo ikke sikkert, at den får så stort omfang. Men så forstår jeg slet ikke, hvorfor regeringspartierne vil have den gennemført, når det er sådan; den kunne måske være gjort enkel og lidt mere tillokkende på en anden måde. Men altså, selv om det kan være til en lille smule trøst, at den ikke fører til sådanne udskejelser som den ordning, der er forladt, kan vi alligevel ikke tilsige nogen velvillig behandling, men det modsatte.

Sigsgaard: Da jeg ikke kunne være til stede ved førstebehandlingen, skal jeg i stedet for ved denne lejlighed gøre rede for mit partis stilling til lovforslaget.

Lad mig først sige, at ændringsforslagene kan jeg ikke have noget imod. Der er jo ikke så forfærdelig mange argumenter for dette lovforslag eller for opsparingspræmiering i almindelighed, og det er jo også kommet frem under debatten her. Derimod er der en række argumenter imod lovforslaget. Et af de mere væsentlige argumenter er, at det er uhyre tvivlsomt, om ordningen overhovedet virker, i hvert fald tvivlsomt, om den virker efter den proklamerede hensigt. For visse andre virkninger har den unægtelig. I årevis har vi jo diskuteret, om opsparingspræmieringen betød nyopsparing. Tilhængerne af sådanne ordninger har med lys og lygte søgt beviser for, at der faktisk skete en meropsparing af et vist omfang, men beviserne har ikke ladet sig frembringe endnu. Det, der sker, er, at der flyttes midler fra upræmierede konti til præmierede. Det halve hundrede millioner, som ordningen måske vil koste staten — det ved man jo af gode grunde ikke noget om endnu — er derfor nogle af de penge, som staten giver aller- dårligst ud, og det skal ske netop i en situa-

tion, hvor man skærer ned på en række nød- vendige statsudgifter. Nå, i sidste instans er det selvfølgelig ikke statskassen, der be- taler præmierne for pengeoverflytningerne, det er selvfølgelig de borgere, der gennem skatterne forsyner statskassen med dens midler, altså bl. a. de skatteydere, der er så dårligt stillet, at de ikke er i stand til at spare op. De skal altså betale præmierne til deres bedrestillede medborgere. Det er sim- pelt hen usocialt.

Nu er det sådan, at hvis nogen overhove- det lokkes af en opsparingspræmiering af den type, som her foreslås; så er det måske folk, der sidder økonomisk relativt dårligt i det, så dårligt, at de prøver på at skære et i forvejen for lavt privatforbrug ned for at opnå præmieringen. I det omfang noget så- dant er tilfældet, er loven også i denne hen- seende usocial, ja, man kan vel sige, at det er direkte umoralsk at forsøge at lokke folk til at reducere et forbrug, der måske i for- vejen er uforsvarlig lavt. Det kan f. eks. være sundhedsmæssigt uforsvarligt i form af dårlig bolig eller dårlig ernæring. Man taler jo i dette ting ved mange lejligheder om, at folk burde bruge en større del af deres indkomst på boligen.

Den kapitaldannelse, der vitterligt er brug for i samfundet, skal selvfølgelig skabes af dem, der har råd, og hvorfor i alverden skulle der gives præmie for det? Vi præmierer ikke folk, fordi de bidrager til samfundets drifts- udgifter f. eks. gennem indkomstskatter til stat og kommune, det anser vi som en selv- følgelig pligt. På samme måde bør det være en selvfølgelig pligt for dem, der har råd, at bidrage til samfundets kapitaludgifter og finansiere de samfundsmæssige investerin- ger. Det vil sige, at den meropsparing, der er nødvendig, bør ske over skatterne efter en progressiv skala, og sådan at folk, hvis ind- tægt kun svarer til et normalforbrug eller mindre, friholdes for betaling af investerings- skat. Staten bør så selvfølgelig have ind- flydelse på anvendelsen af de midler, der på den måde bringes til veje, også den del af dem, der investeres i erhvervslivet.

Et sådant alternativ — og der er jo efter- lyst alternativer her — kunne venstresocia- listerne forestille sig i stedet for denne og tidligere regeringers håbløse forsøg på at lokke de nødvendige midler frem.

Den ordning, der her foreslås, er så skørt